

vor Stilling hertil er den samme nu som den Gang. Det er vor Opfattelse, at var disse Bestemmelser blevet Lov, kunde de have gjort Gavn i den Tid, der er gaaet, overfor den Krise, der hersker indenfor Industri og Haandværk. Men det er jo rigtigt, som den højtærede Handelsminister gjorde opmærksom paa i Dag, at nogle af disse Forslag tiltraadtes helt eller delvis af Venstrepartiet og af det konservative Folkeparti, og derfor skulde man jo mene, at der nu var Mulighed for Gennemførelse af visse Dele deraf, i hvert Fald Muligheder indenfor det Omfang, hvori de to Partier den Gang gav deres Tilslutning. Jeg vil dog gerne i Forbindelse med Omtalen af dette Afsnit minde om mine Udtalelser i Efteraaret vedrørende Statsgarantien for Laan til Fremme af bedre Organisation og hensigtsmæssig Koncentration, minde om, at jeg da gjorde opmærksom paa, at disse Bestemmelser dog sikkert først vilde faa deres rette Værdi den Dag, da der forelaa virkelige Planer fra de paagældende Industrier, maaske i Forbindelse med de paagældende Banker, men kunde der fra Statens Side gøres noget for at fremme saadanne Planers Fremkomst, vilde det efter vor Opfattelse være overordentlig tilraadeligt.

Med Hensyn til § 6 og § 7 og den der foreslaaede Tilskudsordning maa jeg minde om, at mit Parti i Efteraaret ikke kunde følge Ministeriet Staunings Politik paa dette Punkt, og jeg kan sige, at vi heller ikke i dette Øjeblik kan følge de Forslag, der her er stillet. Jeg vil dog gerne have Lov til at præcisere vor Stilling overfor hele dette Spørgsmaal. Jeg vil henvise til, at da den Krise, vi nu staar i, begyndte i 1925, tog vi fra vor Side Ordet for at gøre et Forsøg af denne Art, et Forsøg med at anvende Penge, som ellers skulde medgaa til Arbejdsløshedsunderstøttelse, til at søge at holde Virksomheder i Gang; vi hævdede den Gang, at saadanne Tilskud var forsvarlige i en Overgangstid, medens Erhvervslivet tilpassede sig til de forandrede Forhold, som Kronestigningen medførte, og endnu sidste Efteraar 1926, efter at Krisen havde varet 1 Aar, erkendte vi, at naar vi stod foran en Vinters Arbejdsløshed, kunde der være Grundlag for at gøre et saadant Forsøg, selv om vi fra vor Side ikke ønskede at gøre det i det Omfang, som Ministeriet den Gang foreslog, men vi pointerede meget stærkt, at det var en Fremgangsmaade, der kun var anvendelig i en Overgangstid. Jeg maa nu, da vi er et halvt Aar længere fremme i Tiden, hertil føje, at nu er der forløbet 1½ Aar, Krisen har varet 1½

Aar, Deflationen er vidt fremskreden, nye Lønoverenskomster er i denne Vinter sluttet indenfor Erhvervene gældende for 1 Aar eller mere ud i Fremtiden. Derfor nærmer man sig sikkert det Tidspunkt, da man maa anse det for tvivlsomt, om der endnu er Grundlag for en Ordning af denne Karakter, da man maa spørge, om ikke den Tid er forbi, da en saadan Tilskudsordning i det hele taget kunde indledes.

Med Hensyn til andet Afsnit: om Støtte til Landbruget, var Forholdet i Efteraaret jo det, at vi gav vor fulde Tilslutning til dette Afsnit, der angaar Tilskud til Grundforbedringer, Støtte til Driftslaansforeninger, Henstand med Afdrag for de Statshusmænd, der har faaet deres Ejendomme under Højkonjunkturerne, og Moratoriet for Landbrugsejendomme med Hensyn til ekstraordinære Afdrag, og vi er rede til igen at medvirke til en Lovgivning paa det Grundlag, der her foreligger.

Jeg vil gerne hertil føje, at netop ved disse Forslag angaaende Landbruget springer det i høj Grad i Øjnene, hvor uheldigt det er, at Socialdemokratiet igen stiller alle disse Kriseforslag som et samlet Lovforslag. Man kunde forstaa, at Socialdemokratiet gjorde det sidste Efteraar, at Ministeriet, naar det fremsatte et saadant samlet Forslag, havde den Hensigt, hvis det ikke vandt fornøden Tilslutning, at gøre det til et Kabinetsspørgsmaal eller Valgprogram. Men naar Socialdemokratiet gentager det og nu atter fremsætter alt dette som et samlet Lovforslag, er jeg bange for, at Forelæggelsen af dette som et samlet Hele vil virke som en Hindring for, at de Ting gennemføres, som der ellers virkelig kunde være Mulighed for at gennemføre, hvis de forelaa som selvstændige Forslag. Der er i og for sig ikke nogen Mening i, at specielle Forslag som de, der her er Tale om, til Grundforbedringer, til Støtte af Driftslaansforeninger og Moratoriebestemmelser under de nuværende Forhold skal ligge i et Udvalg og vente paa langsommelige Forhandlinger vedrørende en Række Forslag, der angaar helt andre Forhold. Derfor beklager vi i og for sig, at de Dele af dette Forslag, der virkelig er Styrke i, ikke fremføres for sig selv. Jeg tror, at Muligheden for deres Gennemførelse da vilde være større. Man maa ikke glemme, at det, det her drejer sig om, det, der her skal ske, netop maa ske nu, at Tiden er inde nu, hvis der overhovedet skal lovgives paa dette Omraade. Derfor maa vi ogsaa under den fortsatte Behandling forbeholde os at løse de Spørgsmaal, det her drejer sig om, ud til selvstændig Behandling.